

daartoe met gods hulp in staat te bevinde.' In tegenstelling tot de Subcommissie lijken zij leestekens juist te mijden, 'de man 55 en de vrouw 44 jaar out zijnde hebbende 2 kindere dog beijde geplaats dus buijte hun laste'. Zoals het hoort in een sollicitatiebrief sommen zij hun werkervaring op: 'De man heeft 30 jaar als houtkopersknecht en twee en een half jaar als Rijkswaaker gediend de vrouw kunnende naaijen brijje stoppe en verdere hujselijke bezigheede'. Daarna geven zij enkele referenties en tekenen met 'Teunis Berkenkamp Machteltje ten Heuvel Beijde litmate van de gereformeerde godsdienst'. De Subcommissie van Weldadigheid Rotterdam meldt desgevraagd dat het echtpaar in Rotterdam zeer gunstig bekend staat en zo komen zij op 8 juni 1820 met de eerste groep op de kolonie aan. Ze beginnen op hoeve 31 in Willemsoord met zes Rotterdamse wezen, in leeftijd variërend van negen tot zestien jaar. Drie weken later volgt een meisje van net drie maanden oud. Het verhaal gaat dat Machteltje zelf naar Leerdam is gereisd om het kind op te halen. Het meisje draagt de curieuze naam Marianne der Nederlanden. Hoe komt dat ukkie in de kolonie terecht? Ook particulieren kunnen kinderen in de kolonie plaatsen als zij daarvoor zestig gulden per jaar over hebben. Omstreeks het midden van 1820 meldt zich een particulier 'die deszelfs ware naam niet kan noemen' en die zijn brieven daarom ondertekent met de onwennige handtekening 'P. Nederlander'. De anonymus bekostigt de plaatsing van twee kinderen in Willemsoord: Marianne der Nederlanden en haar twee jaar oudere broer-

tje Willem der Nederlanden. Het tot op vandaag voortlevende gerucht is dat beide kinderen van kroonprins Willem zijn. De moeder zou een ouderloze jonge Duitse vrouw zijn die een slot in Limburg bewoont; toen het jongetje geboren werd, zou zij pas dertien jaar oud geweest zijn. De eigenaar van het slot werd later in 1820 in de adelstand verheven, ondanks onbegrip bij de Raad van Adel die zich afvroeg waaraan de man dit te danken had. En aan de twee kinderen wordt per koninklijk besluit een lijfgeld voor het leven toegewezen. Bijna twee eeuwen later vragen nazaten van Willem en Marianne der Nederlanden zich nog steeds af of zij misschien een beetje van koninklijken bloede zijn. Sluitend bewijs voor het feit dat zij aan de Oranjes zijn geparenteerd, is moeilijk te krijgen. Het lijkt alsof ook daarvoor gezorgd is. Alle brieven van de directie uit het eerste halfjaar dat Willem en Marianne op de kolonie verblijven, zijn namelijk verdwenen. Zo ook de brieven die vanuit Den Haag naar de kolonie werden geschreven. Dat geldt tevens voor bijna alle schriften van de anonieme briefschrijver. In een nauwkeurig opgezette en consciëntieus bijgehouden administratie ontbreekt ineens een halfjaar. Het zal toeval zijn. Over de verzorging door Teunis en Machteltje van de aan hen toevertrouwde wezen is nooit een kwaad woord vernomen. Eén keertje slechts worden zij bekritiseerd omdat zij 'vele avonden eenen vreemden uit Steenwijk bij zich aan huis ontvangen, met wien zij den avond met kaartspel en jenever drinken doorbrengt', bij welke gelegenheid de kinderen dan niet bij het vuur kunnen zitten. Maar dat